

Historie prvotní Církve 3, 1 – 10 Petr a Jan vystupovali o třetí hodině odpoledne - hodině modlitby – do chrámu. Právě tam přinášeli nějakého muže, který byl chromý již od lůna své matky; každý den ho kladli ke dveřím chrámu, kterým se říkalo Krásné, aby ty, kdo vcházel do chrámu, prosil o almužnu. Když uviděl Petra a Jana, jak se chystají vejít do chrámu, prosil o almužnu. Petr s Janem se na něj upřeně zadíval a řekl: Pohleď na nás! Pozorně je sledoval a očekával, že od nich něco dostane. Petr však řekl: Stříbro a zlato nemám, ale co mám, to ti dám: ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod'! Uchopil ho za pravou ruku a pozdvihl jej. Ihned se zpevnily jeho nohy a klouby. Postavil se, vyskakovat a chodil. Vešel s nimi do chrámu, chodil, skákal a chválil Boha. A všechen lid ho spatřil, jak chodí a chválí Boha. Poznali ho, že je to ten, který kvůli almužně sedal u Krásné brány chrámu, a byli naplněni úžasem a ohromením nad tím, co se mu přihodilo.

Milé sestry, milí bratři!

Knihy Starého Zákona, měli bychom říkat Staré Smlouvy, jsou příklady jednání z dějin izraelského národa. Ukazují nám, jak jednat nebo nejednat, abychom se líbili Bohu. Knihy Nové Smlouvy, říkáme Nového Zákona ukazují totéž, špatné i dobré jednání zúčastněných osob, hlavně slova a činy Ježíšovy. Jsou však i víc. Jsou cestou, po které máme jít za Ježíšem a s ním. V dnešním textu apoštolové pokračují v Ježíšově poslání. Když Ježíš začal působit jako potulný kazatel – takový se v Izraeli v té době vyskytovali, čteme o něm, že **začal hlásat Boží království a uzdravovat každou nemoc v lidu**. Jeho učedníci zakusili tuto moc, když je poslal před sebou se slovy: **Uzdravujte nemocné a vyříd'te jim: ,Přiblížilo se k vám království Boží.'**

Při uzdravování Ježíš vyžadoval víru: **Co chceš, abych ti učinil? Věříš, že tě mohu uzdravit?** Někdy však uzdravil za své vůle, z lítosti nad utrpením nemocného. Když mu **vytýkali, že uzdravuje v sobotu: Tento člověk trpí 34 let, a vy byste ho nechali čekat ještě další den? Svého osla byste vytáhli hned, kdyby spadl do jámy, i kdyby to bylo v sobotu**. Podobně i v dnešním příběhu ten chromý ani nevěděl, že by mohl být uzdravený. Čekal, že dostane nějakou almužnu.

Takoví jsme i my. Čekáme od Boha nějakou almužnu. Říkáme: Kdyby se to aspoň trochu zlepšilo. Aspoň trochu kdyby mi bylo líp. Bůh však není žádný troškař. Nabízí nám to nejlepší. Takový příklad máme už v knize Starého Zákona, Staré Smlouvy. Měli bychom si jej zapamatovat. **Prorok Eliša, pokračovatel proroka Eliáše, umíral. S pláčem k němu přišel izraelský král Joáš. Izraelskou říši ohrožovali Aramejci, a prorok, který byl pro něj oporou, umíral. Eliša řekl králi: „Napni rukou luk.“ I napjal jej rukou. Eliša položil své ruce na ruce královy. A nařídil: „Otevři okno na východ!“ Když je otevřel, Eliša řekl: „Střel!“ Střelil a on řekl: „Šíp záchrany Hospodinovy, šíp záchrany proti Aramovi. Úplně pobiješ Arama v Afeku.“** Tak mu předal moc vítězit. Teď už se měl král osvědčit. **Potom Eliša řekl: „Vezmi šípy.“ Vzal je tedy. Řekl izraelskému králi: „Střílej k zemi.“ Vystřelil třikrát a přestal.** A pak čteme, že se tento muž Boží přímo rozlítil: **Vykřikl: „Měls vystřelit pětkrát nebo šestkrát, pak bys pobil Arama úplně! Nyní pobiješ Arama jen třikrát.“**

To jsme my troškaři. Bůh však není troškař. Očekávejme od něj to nejlepší. A předávejme moc, kterou od Boha dostáváme. Používejme ji ve prospěch našich bližních, našich bratří a sester.

Stal jsem se knězem v římské církvi. Pak jsem se oženil, a římská církev ženaté kněze mít nechce. To mne však přivedlo k hlubšímu porozumění. A nejen to. Byl jsem za totality svědkem, kdy byl můj kamarád, lékař tajně posvěcen na jáhna. On byl ženatý a po flanelové revoluci se mohl stát veřejně jáhnem. Pomáhat kněžím v kostele. On však pochopil svou jáhenskou službu jako opravdovou službu tělu a duši svých bližních. Nejen těch, co spadali do jeho ordinace. Byl neúnavný. Co jsem pochopil? Dělají to všechny církve. Některé nasměrují do služby v kostele, modlitebně. Nazývají je kněžími, presbytery, pastory, kazateli. A co ostatní? Vždyť my všichni jsme **královské kněžstvo**. My všichni jsme určeni ke slubě bližním v moci, kterou dostáváme. Proč nepoznáváme, jakou moc jsme dostali? My všichni **jsme proroky**. Ne proto, abychom vyslovovali pochybná proroctví, ale abychom správně

viděli a tak vedli druhé. **Prorok, to je vidoucí.** My všichni **jsme králi.** Všichni máme vítězit nad Aramejci v našem životě i v životech těch, kteří nám byli svěřeni.

Když v jeruzalémském společenství vznikly potíže, řekl Petr: **Bratří, vyberte si proto mezi sebou sedm mužů, o nichž se ví, že jsou plni Ducha a moudrosti, a pověříme je touto službou. My pak budeme i nadále věnovat všechny svůj čas modlitbě a kázání slova.** Každý měl své poslání. Měl jsem za zlé těmto jáhnům, konkrétně Filipovi, že nesetrali v této službě, čteme o něm dál, že začal misii v Samaří. Dnes chápu, že to byl další vývoj. **Jáhen Štěpán byl ukamenovaný, začalo kruté pronásledování jeruzalémské církve; všichni kromě apoštolů se rozprchli po Judsku a Samařsku. Ti, kteří se z Jeruzaléma rozprchli, začali kázat evangelium všude, kam přišli.** Nečetl jsem text pozorně. Bůh použil pronásledování k dalšímu rozvoji Církve. Nastaly nové úkoly. Stále máme hledat, co chce Bůh a nechat se jím vést.

Jdeme cestou učedníků. Přijímejme moc od Ježíše a používejme ji ve prospěch těch, kteří mají své místo v jeho Království. Amen.